

Arrest

nr. 206 108 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. ABBES
Xavier de Buestraat 26
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2017 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MUTOMBO, die loco advocaat M. ABBES verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 februari 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :
naam en voornaam: O. B., B.
geboortedatum: [...]1982
geboorteplaats: Tanger
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

() 2° in volgende gevallen :

de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 6, 7, 9, 13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, machtsmisbruik en de schending van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Verder voert hij eveneens de schending aan van enkele beginselen van behoorlijk bestuur, het rechtszekerheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel. Hij ontwaart eveneens een manifeste appreciatiefout.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"En ce que, la partie adverse prend un ordre de quitter le territoire dont la motivation est légère votre inexistante, en fait et en droit et sans justification quant à une telle mesure ni même réaliser a tout le moins le constat de l'illégalité ;

Que cette décision semble être une décision de principe dont la motivation au troisième alinéa ne permet pas au requérant de comprendre la mesure prise à son encontre ;

Alors que, toute décision administrative se doit d'être motivée en fait et en droit de manière précisée et exacte

Que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" a que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

Que E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation la motivation doit être détaillée." ;

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision " (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6) ;

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Que le terme « adéquat » implique que la motivation fournie en droit et en fait doit prendre en compte, de manière proportionnée, les différents éléments soumis à son appréciation ;

Que la partie requérante renvoie, à cet égard, à la doctrine qui précise ce qui suit : « Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende »

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842).

Qu'outre une motivation adéquate, la décision de l'Office des Etrangers doit reprendre une motivation exacte et un examen approfondi de la situation concrète de la partie requérante ; Que tel ne fut pas le cas par la partie adverse ;

Que votre Conseil n'est compétent, dans l'exercice de son contrôle de légalité, que pour vérifier si l'autorité a pris sa décision en se basant sur les éléments factuels corrects ou si elle les a analysés correctement, et si, sur cette base, elle n'a pas abouti à une conclusion disproportionnée.

Attendu que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet.

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier 'des données de l'espèce, avant de prendre an décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671)

Que «l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n° 130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

Que la motivation de la décision attaquée peut être résumée comme suit:

-Le requérant n'est pas en possession d'un passeport valide revêtu d'un visa ;

Attendu que la décision attaquée n'a nullement été motivée proportionnellement eu égard au respect de la vie privée et familiale du requérant en Belgique, garantie par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et par l'article 22 de la Constitution ;

Que la défenderesse a fait abstraction de son devoir de minutie et de proportionnalité ;

Que la vie privée et familiale du requérant en Belgique est incontestable dès lors que le requérant Dans la mesure où il a entamé une procédure pour se marier devant les autorités compétentes d'Etterbeek ;

Que la partie défenderesse ne conteste ni l'introduction d'une demande de mariage devant les autorités communales compétentes ni sa relation amoureuse avec Madame Z.;

Que d'ailleurs, la décision attaquée a été notifiée au requérant en raison de sa demande de mariage a la commune;

Que c'est dans ce cadre que la décision attaquée lui a été notifiée ;

Que sa fiancée est autorisée au séjour en Belgique;

Que l'ensemble de ces éléments sont constitutifs d'une vie privée et familiale en Belgique, garantie par l'article 8 CEDH alors que la partie défenderesse dans la motivation de sa décision attaquée conclu que sa volonté de mariage et sa relation conjugale ne constitue pas en une violation de l'article 8 de la CEDH ;

Que, par ailleurs, on n'aperçoit pas en quoi il serait proportionné, par rapport à l'objectif poursuivi par le législateur, de renvoyer le requérant dans son pays ;

Qu'à cet égard, il convient de rappeler que l'alinéa 2 de l'article 8 énumère les conditions auxquelles une ingérence dans l'exercice de leur droit à la vie prive et familiale doit satisfaire ;

Qu'ainsi, une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit «prévues par la loi», qu'elle poursuive un ou des buts légitimes énumérés : protection de la sécurité nationale ou de la sûreté publique, défense de l'ordre, bien être économique du pays, protection de la santé et/ou de la morale, préventions des infractions pénales), et qu'elle soit «nécessaire dans une société démocratique», c'est-à-dire «justifiée par un besoin social impérieux et proportionnée au but légitime poursuivi» ;

Que, dès lors, en vertu de cet article, et de son obligation de motivation, la partie adverse a l'obligation d'indiquer le but poursuivi par cette ingérence et d'expliquer en quoi celle-ci est nécessaire dans une société démocratique ;

Que "l'article 8 de la Convention de la sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne Satisfont pas à ces conditions. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, clans une société démocratique, est nécessaire. notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime recherché. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du demandeur au respect de sa vie privée et familiale" (C.C.E., arrêt n° 2212 du 3 octobre 2007) ;

Qu'en l'espèce, la motivation développée dans la décision attaquée est inadéquate car ne faisant nullement référence aux éléments fondamentaux du dossier du requérant exposée supra, tels que l'existence de sa vie privée et familiale en Belgique ainsi que le fait qu'il ne s'est jamais vu délivrer d'ordre de quitter le territoire auparavant ;

Que, dès lors, l'acte attaqué ne contient aucune motivation quant à la proportion raisonnable entre un objectif qui aurait pu justifier l'adoption de l'acte attaqué et l'objet de la mesure attaquée en rapport avec le droit au respect à la vie privée du requérant ;

Qu'en effet, la partie adverse a commis une erreur dans son analyse de proportionnalité de la mesure prise par rapport à l'objectif poursuivi ;

Qu'ainsi, l'article 8 de la CEDH ne se contente pas seulement d'astreindre l'État à une obligation de non-ingérence, mais lui impose également des obligations positives ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme avait déjà précisé dans l'arrêt Rees du 17 octobre 1986 (Série A, n° 106, p. 15, §.37), que pour déterminer l'étendue des obligations positives qui pèsent à charge de l'État, il faut observer un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu et que les critères formulés à l'article 8, par 2 offrent sur ce point, des indications fort utiles ;

Qu'il importait en effet à l' autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la partie requérante au respect de sa vie privée et familiale ;

Que cette exigence de proportionnalité impose la recherche d'un juste équilibre entre le respect des droits individuels en jeu et la protection des intérêts particuliers sur lesquels se fonde l'ingérence ;

Qu' « en particulier, la règle de proportionnalité postule l'exclusivité du moyen: non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le SEUL moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive. » ;

Qu'en précisant que l'éventuelle ingérence de l'État doit être nécessaire dans une société démocratique, la CEDH impose un critère de nécessité, qui implique que l'ingérence doit être fondée sur un besoin social impérieux et doit être proportionnée au but légitime recherché. «Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché; qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale.» ;

Qu'il en résulte une violation du devoir de proportionnalité lu en combinaison avec l'article 8 de la CEDH et en violation de l'obligation de motivation telle que prévue par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ;

Que la décision attaquée est dès lors manifestement illégale et viole les dispositions légales invoquées au moyen et notamment l'article 22 de la Constitution et l'article 8 de la CEDH, le principe de bonne administration de précaution et de prudence;

Que, pour ces raisons également, il y a lieu d'annuler la décision attaquée."

Verzoeker verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing en artikel 8 van het EVRM, en betoogt dat de gemachtigde op de hoogte was van het feit dat hij een huwelijksaangifte heeft ingediend met mevrouw Z. Hij vervolgt dat de gemachtigde abstractie heeft gemaakt van zijn zorgvuldigheidsplicht. Hij stelt dat zijn privé- en gezinsleven onbetwistbaar zijn nu hij een procedure was begonnen om te huwen bij de bevoegde autoriteiten en dit niet wordt betwist. Hij stipt aan dat zijn verloofde een verblijfsrecht heeft in België. Hij stelt dat het niet proportioneel is om hem een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Hij vervolgt dat de beslissing op geen enkele wijze verwijst naar de fundamentele rechten. Verzoeker meent dat artikel 8 van het EVRM niet enkel negatieve maar ook positieve verplichtingen inhoudt, waarbij hij verwijst naar het arrest Rees. Hij concludeert dat het de gemachtigde toekwam aan te tonen een juist evenwicht te beogen tussen zijn gezins- en privéleven en de belangen van de staat.

De Raad stelt vast dat er zich in het administratief dossier talrijke verwijzingen naar mevrouw Z. bevinden, onder meer een "meldingsfiche van het voornemen van een vreemdeling in onwettig of precair verblijf om een huwelijk (...) af te sluiten" tussen verzoeker en mevrouw Z. en een bericht van ontvangst van 13 januari 2017. Uit het administratief dossier blijkt dan ook dat de gemachtigde voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk op de hoogte was van de huwelijksaangifte, het was zelfs al duidelijk dat het huwelijk werd gepland op 18 maart 2017 en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 13 januari 2017 alle documenten conform artikel 64, § 1 van het Burgerlijke Wetboek had ontvangen.

Het begrip "gezinsleven" in artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat relaties niet noodzakelijk moeten zijn gebaseerd op het huwelijk doch eveneens een "de facto-vorm" kunnen aannemen. Verzoeker en zijn verloofde dienen derhalve als een gezin beschouwd te worden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging

doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar de door verzoeker opgeworpen relatie of huwelijksaangifte blijkt. Bovendien blijkt ook uit het administratief dossier niet dat de gemachtigde voor de afgifte van het bevel enigszins rekening heeft gehouden met de zeer concrete huwelijksplannen en is overgegaan tot de in artikel 8 van het EVRM vervatte belangenafweging aangaande alle elementen en omstandigheden van het aangevoerde gezinsleven van verzoeker.

Verweerder voert in zijn nota met opmerkingen een uitvoerig betoog dat geen aankomstverklaring werd opgesteld en dat verzoeker zich, zonder dat hij gekend was bij het bestuur, rechtstreeks heeft begeven naar de ambtenaar van de burgerlijke stand van Sint-Pieters-Leeuw om zijn intentie kenbaar te maken om in het huwelijk te treden met mevrouw Z. Verweerder meent dat derhalve niet verwacht kan worden van het bestuur dat gemotiveerd wordt omtrent het gezinsleven. Het betoog doet echter geen afbreuk aan het hoger gestelde. Verweerder erkent dus dat de gemachtigde duidelijk wist dat er een huwelijksaangifte was gedaan. Het feit dat er voorafgaandelijk geen aankomstverklaring is gebeurd, houdt op zich niet in dat geen beschermingswaardig gezinsleven zou kunnen weerhouden worden. Dit geldt tevens waar verweerder overweegt dat het om een gezinsleven ontwikkeld in illegaal verblijf gaat en er geen stappen werden ondernomen. De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat verweerder gelet op de documenten in het administratief dossier in geen geval kan gevolgd worden waar hij stelt dat verzoeker zich beperkt tot een verwijzing naar een relatie zonder concrete elementen aan te brengen. Er blijkt juist heel concreet dat verzoeker huwelijksplannen heeft met een dame met legaal verblijf in België. De gemachtigde heeft, wetende dat verzoeker aan de burgerlijke stand alle documenten conform artikel 64 van het BW heeft voorgelegd betreffende zijn voorgenomen huwelijk op 13 januari 2017 en wetende dat de vooropgestelde huwelijksdatum 18 maart 2017 was, op 1 februari 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, zonder daar op enige wijze mee rekening te houden.

Waar verweerder stelt dat uit artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht kan worden afgeleid, erkent de Raad dat uit de bewoordingen van artikel 8 van het EVRM inderdaad geen formele motiveringsplicht blijkt. De Raad wijst er in dit verband wel op dat het opnemen van een belangenafweging aanbeveling verdient in het licht van de wapengelijkheid onder de gedingpartijen (cf. RvS 25 januari 2010, nr. 199.865). De gemachtigde is er hoe dan ook toe gehouden de formele motiveringsplicht te respecteren in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de belangrijkste bestaansredenen van deze motiveringsplicht bestaat er immers in dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 9 september 2015, nr. 232.140). Hoe dan ook blijkt ook niet uit het administratief dossier dat de gemachtigde voor de afgifte van het bevel heeft rekening gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker in het licht van artikel 8 van het EVRM. Waar verweerder voor het eerst in de nota met opmerkingen een belangenafweging maakt, onder meer over mogelijke hinderpalen en een tijdelijke scheiding, betreft dit een a posteriori motivering.

Gelet op het voorgaande blijkt aldus dat een zorgvuldige afweging, zoals het Hof in het licht van artikel 8 van het EVRM vereist, niet is gebeurd.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond, zodat op de andere onderdelen ervan niet verder dient te worden ingegaan.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES